

Arrest

nr. 222 876 van 19 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louis Schmidtlaan 56
1040 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 april 2019.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DER HAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan zijn beweerde problemen met de taliban als gevolg van zijn activiteiten bij het bedrijf Superior Supplies and Services en omdat er voor verzoeker een intern hervestigingsalternatief in Jalalabad bestaat. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 207 036 van 19 juli 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk zijn beweerde problemen met de taliban als gevolg van zijn activiteiten bij het bedrijf Superior Supplies and Services.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een brief van zijn advocaat, een brief van zijn baas om aan de politie voor te leggen, een kopie van zijn contract met Superior Supplies and Services, een bevestiging van zijn problemen door de coördinator van het bedrijf Superior Supplies and Services, foto's van zijn werk, de verblijfskaart van zijn collega S.A.R., een boekingsbevestiging van een vlucht naar Kaboel op naam van A.B., het rijbewijs en de elektriciteitsrekening van de heer K. M.M.. Verzoeker vermeldt ook nog psychologische problemen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er vooreerst op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen noch zijn nieuw aangevoerde vrees voor vervolging vermogen aan te tonen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker merkt nog op dat in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming zijn tewerkstelling bij het bedrijf SSS tot en met 2015 in vraag werd gesteld en wijst er op dat hij naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek een kopie van zijn contract neerlegt dat ondertekend werd op 1 januari 2015 alsook een nieuwe getuigenis van zijn baas. Verzoeker oppert dat deze documenten wel degelijk bewijzen dat hij tot 2015 in het bedrijf gewerkt heeft.

De Raad stelt vast dat deze twijfel omtrent zijn tewerkstelling bij SSS tot aan zijn vertrek in 2015 slechts één van de argumenten betrof op basis waarvan geoordeeld werd dat geen geloof kon gehecht worden aan zijn voorgehouden problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij SSS. Zo gaat verzoeker voorbij aan de overige in het kader van zijn vorig verzoek gedane vaststellingen, namelijk dat (i) zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban vaag en niet aannemelijk zijn; (ii) verzoekers verklaringen over de redenen waarom hij na de bedreiging nog naar het werk bleef gaan evenmin geloofwaardig zijn; (iii) zijn verklaringen over hoe hij deze problemen met zijn familie zou hebben besproken evenmin kunnen overtuigen; (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou de taliban hem hebben proberen ontvoeren; (v) verzoekers verklaringen over de situatie van zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan allerm minst doorleefd zijn; (vi) verzoekers profiel als werknemer van het bedrijf Superior Supplies and Services niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen; en (vii) verzoeker geen coherente en aannemelijke uitleg weet te bieden voor de vaststelling dat hij zijn paspoort niet indient, hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Het feit dat verzoeker voor het bedrijf SSS gewerkt heeft, wordt niet betwist. Wel de voorgehouden problemen met de taliban die zich omwille van deze tewerkstellingen zouden hebben voorgedaan. De kopie van zijn contract alsook de nieuwe getuigenis van zijn baas, vermogen hieraan geen afbreuk te doen. Wat deze nieuwe getuigenis van zijn werkgever betreft, kan overigens dezelfde opmerkingen gemaakt worden als over het gelijkaardig attest dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek heeft bijgebracht, namelijk "De brief van de baas van Superior Supplies and Services vermeldt uw problemen met de taliban in 2015. Gezien deze problemen geenszins geloofwaardig zijn kan ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document (...)."

Waar verzoeker erop wijst dat een collega van hem door het CGVS erkend werd als vluchteling omwille van zijn problemen gekend door zijn tewerkstelling bij het bedrijf SSS, benadrukt de Raad dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat verzoekers vermeende collega werd erkend in België als vluchteling, houdt niet in dat verzoeker om die redenen ook erkend moet worden. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker blijft hier echter gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn problemen met de taliban in gebreke. Bovendien, zoals reeds in het verleden werd opgemerkt, betreft de door verzoeker

omschreven functie bij "Superior Supplies and Services" geen profiel met een dermate grote zichtbaarheid of publiek karakter dat hij in het vizier zou komen van de taliban.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018 waaruit blijkt dat burgers die geassocieerd worden met of waargenomen worden als ondersteunende de ANDSF / pro-regeringstroepen een risicoprofiel hebben, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan zijn profiel.

4.2. Waar verzoeker hekelt dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal, wijst de Raad er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

4.3. Waar in het verzoekschrift gewezen wordt op de psychologische problemen van verzoeker, verwijst de Raad naar hetgeen dienaangaande in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: "Waar u aangeeft dat u naast uw vrees voor de Taliban ook vreest dat uw psychologische problemen bij terugkeer naar uw land van herkomst ondraaglijk en ondenkbaar zouden worden, moet nogmaals worden vastgesteld dat u in het kader van uw huidige, noch in het kader van uw vorige verzoek om internationale bescherming enig attest voorlegt dat er zou kunnen op wijzen dat u aan psychologische problemen leidt. Bijgevolg kan er in hoofde niet louter op basis van uw verklaringen hieromtrent worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omwille van deze problemen."

Verzoeker laat heden nog steeds na enig medisch attest voor te leggen waaruit zijn voorgehouden problematiek blijkt.

4.4. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit 's Raads arrest nr. 207 036 van 19 juli 2018 en uit de bestreden beslissing dat verzoeker over een veilig en redelijk hervestigingsalternatief beschikt in Jalalabad. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een ander licht kunnen werpen op de gedane inschatting van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming betreffende zijn veilig en redelijk hervestigingsalternatief. Verzoeker komt immers niet verder dan het formuleren van algemene beschouwingen omtrent het veilig en redelijk vestigingsalternatief. Verzoeker wijst evenwel op de verslechterde veiligheidssituatie in Jalalabad en geeft aan dat er dagelijks veiligheidsincidenten zijn in Jalalabad, doch dergelijk verweer is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. De commissaris-generaal ontkent niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in 2015 verslechterd is, doch motiveert dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie) blijkt dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift vermag op voorgaande analyse van de veiligheidssituatie geen ander licht te werpen. In zoverre uit de informatie vervat in het administratief dossier en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, toch blijkt duidelijk dat er in de stad Jalalabad geen "open combat" gevoerd

wordt en dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 10 april 2019, volhardt verzoekende partij in haar verklaringen en wijst zij erop dat er geen twijfel kan bestaan over haar werk bij Superior Supplies and Services, de aanleiding van haar problemen met de Taliban. Verzoekende partij vervolgt dat zij thans een document indient, met name een brief van haar werkgever, dat haar problemen met de Taliban bevestigt.

Verzoekende partij stelt dat er geen twijfel kan bestaan over haar werk bij Superior Supplies and Services, de aanleiding van haar problemen met de Taliban. Zij vervolgt dat zij thans een document indient, met name een brief van haar werkgever, dat haar problemen met de Taliban bevestigt. De Raad wijst dienaangaande naar de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker merkt nog op dat in het kader van zijn vorig verzoek om internationale bescherming zijn tewerkstelling bij het bedrijf SSS tot en met 2015 in vraag werd gesteld en wijst er op dat hij naar aanleiding van zijn huidige volgend verzoek een kopie van zijn contract neerlegt dat ondertekend werd op 1 januari 2015 alsook een nieuwe getuigenis van zijn baas. Verzoeker oppert dat deze documenten wel degelijk bewijzen dat hij tot 2015 in het bedrijf gewerkt heeft.*

De Raad stelt vast dat deze twijfel omtrent zijn tewerkstelling bij SSS tot aan zijn vertrek in 2015 slechts één van de argumenten betrof op basis waarvan geoordeeld werd dat geen geloof kon gehecht worden aan zijn voorgehouden problemen met de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij SSS. Zo gaat verzoeker voorbij aan de overige in het kader van zijn vorig verzoek gedane vaststellingen, namelijk dat (i) zijn verklaringen over zijn problemen met de taliban vaag en niet aannemelijk zijn; (ii) verzoekers verklaringen over de redenen waarom hij na de bedreiging nog naar het werk bleef gaan evenmin geloofwaardig zijn; (iii) zijn verklaringen over hoe hij deze problemen met zijn familie zou hebben besproken evenmin kunnen overtuigen; (iv) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers

bewering als zou de taliban hem hebben proberen ontvoeren; (v) verzoekers verklaringen over de situatie van zijn familie na zijn vertrek uit Afghanistan allerm minst doorleefd zijn; (vi) verzoekers profiel als werknemer van het bedrijf Superior Supplies and Services niet volstaat om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen; en (vii) verzoeker geen coherente en aannemelijke uitleg weet te bieden voor de vaststelling dat hij zijn paspoort niet indient, hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Het feit dat verzoeker voor het bedrijf SSS gewerkt heeft, wordt niet betwist. Wel de voorgehouden problemen met de taliban die zich omwille van deze tewerkstellingen zouden hebben voorgedaan. De kopie van zijn contract alsook de nieuwe getuigenis van zijn baas, vermogen hieraan geen afbreuk te doen. Wat deze nieuwe getuigenis van zijn werkgever betreft, kan overigens dezelfde opmerkingen gemaakt worden als over het gelijkaardig attest dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek heeft bijgebracht, namelijk "De brief van de baas van Superior Supplies and Services vermeldt uw problemen met de taliban in 2015. Gezien deze problemen geenszins geloofwaardig zijn kan ernstig getwijfeld worden aan de authenticiteit van dit document (...)."

Waar verzoeker erop wijst dat een collega van hem door het CGVS erkend werd als vluchteling omwille van zijn problemen gekend door zijn tewerkstelling bij het bedrijf SSS, benadrukt de Raad dat elk verzoek tot internationale bescherming individueel beoordeeld dient te worden. Artikel 4.3 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 bepaalt dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen". Het feit dat verzoekers vermeende collega werd erkend in België als vluchteling, houdt niet in dat verzoeker om die redenen ook erkend moet worden. Elke aanvraag dient individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoeker blijft hier echter gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen omtrent zijn problemen met de taliban in gebreke. Bovendien, zoals reeds in het verleden werd opgemerkt, betreft de door verzoeker omschreven functie bij "Superior Supplies and Services" geen profiel met een dermate grote zichtbaarheid of publiek karakter dat hij in het vizier zou komen van de taliban.

Waar verzoeker verwijst naar de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018 waaruit blijkt dat burgers die geassocieerd worden met of waargenomen worden als ondersteunende de ANDSF / pro-regeringstroepen een risicoprofiel hebben, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan zijn profiel." Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in haar verklaringen, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 10 april 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS